

Farní měsíčník

Září 2025 ● číslo 9 ● 30. ročník

Zpravodaj Římskokatolické farnosti sv. Václava ● Brumov-Bylnice ● Sv. Štěpán ● Sidonie

„Bože, jenž Jsi svatého Václava mučednickou palmou z knížectví pozemského do slávy nebeské přijal, račiž na přímluvu jeho ode všeho protivenství nás chrániti, a jednou společností jeho v nebesích oblažiti. Skrze Tvého syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen.“

CO NÁS ČEKÁ V ZÁŘÍ

Moc všechny farníky zdravím po prázdninové přestávce. Doufám, že jste si všichni odpočinuli, načerpali nových sil a také se setkali s Bohem, který je všude. Ať je v nás přítomná vděčnost za každou krásnou či náročnou, ale obohacující chvíli, kterou nám bylo dopřáno prožít. Začínáme nový školní rok, který jakýmsi způsobem určuje náš život a vnímáme ho jako období úkolů a intenzivní práce

nejen s dětmi. Podobně funguje i farní život. Přejí nám, aby byl tento školní rok obdobím požehnané práce, setkávání se, sdílení a modlitby v naší farnosti. V tomto měsíci nás čekají události důležité pro naši farnost. Hned na začátku budeme při dožínkách děkovat za letošní úrodu. Dále děkanátní pouť na Velehrad za duchovní povolání a za rodiny. Letos v naší diecézi nebyl vysvěcen ani jeden kněz. Tak máme za co prosit. Prožíváme Jubilejní rok „Poutníci naděje“. V rámci tohoto roku se uskuteční pouť do Říma, Asissi a Padovy. A na konci měsíce oslavíme patrona našeho kostela a farnosti svatého Václava. Pozvání na tuto pouť přijal otec Marián Pospěcha, redaktor TV Noe.

Přejí vám, ať tyto poutě budou časem požehnaní. Jak říkala svatá Matka Tereza: „Veškeré naše úsilí je malé, ale dáme-li je Bohu, stane se nekonečně velkým.“

P. Richard

DUCHOVNÍ SLOVO

Jednou přišel za opatem sedlák a pravil: „Slyšel jsem, že vedete v klášteře výbornou školu, chci přihlásit syna.“ Opat se na něho podíval a zeptal se: „Kolik má chlapec roků?“ „Třináct,“ odpověděl sedlák. Opat pokýval hlavou a řekl: „Tak ho přiveďte.“ Na to sedlák pokračoval: „Asi byste měl vědět, že už ho zkoušeli naučit číst a psát, ale zatím se to nikomu nepodařilo.“ Opat pokrčil rameny: „Tak zpočátku bude jen poslouchat.“ Sedlák však pokračoval: „No, on nevydrží dlouho ani poslouchat.“ Opat pozvedl obočí a snažil se vykřesat jiskérku naděje: „Tak snad se to časem naučí.“ Tu ho sedlák dorazil: „No, kdo ví, jak to bude s časem. On totiž rád odpočívá a přijde jen, když se mu bude chtít.“ Opat na to nevěřičně zakroutil hlavou a zeptal se: „Proč ho přihlašujete do školy, když nemá nadání, trpělivost ani pílí na učení?“ Sedlák měl jasno: „Už to s ním doma nemůžeme vydržet a chtěli bychom, aby se stal vzdělaným a lepším člověkem.“ Opat se ptal dál: „A nemyslíte, že byste pro to také vy měli něco udělat?“ Tu se sedlák hrdě vzpřímil a říká: „Vždyť děláme, posílám ho přece k vám do školy!“

Začíná školní rok. Děti se po dlouhé době vracejí ke svým povinnostem. Všichni se určitě těší. I když každý asi na něco jiného. Někteří na učitele a učení, jiní na kamarády a přestávky. V úvodním příběhu jsme si připomněli důležitou věc. Vzdělání není jen věcí učitelů, kněží, katechetů a žáků, ale také rodiny a rodičů. Všichni dohromady se máme snažit navzájem si pomáhat, aby tady byla za pár let generace, která bude vzdělaná a budou ji tvořit dobří lidé. To se neobejde bez námahy. A tak je pro nás povzbudivé číst v evangeliu, že námaha a nesení křížů je důležitou součástí křesťanského života.

NAŠE FARNOST DNES

Z FARNÍCH MATRIK ČERVENEC - SRPEN 2025

Pokřtěni byli:

Jakub Černobila
Lucie Ovesná
Jakub Mendík

Sezdáni:

Josef Šumpík (Bohuňovice)
a Martina Petrůvová (Brumov)
Ondřej Vilímek
a Iva Vilímková (Brumov)
Vojtěch Trčka (Val. Klobouky)
a Veronika Naňáková (Brumov)
František Hýbl (Jestřabí)
a Anna Konečná (Brumov)

Pohřbeni byli:

Vladimír Dittrich (92 let)
Marie Papierníková (90 let)
Jarmila Bařínková (80 let)
Jaroslava Šenkeříková (88 let)
Jarmila Lysáková (89 let)

Bylo:

- Mše sv. u kapličky sv. Cyrila a Metoděje na Březové
- Fatimské pobožnosti
- Pěší pouť na Svatý Hostýn
- Svátek Proměnění Páně
- Scholkovo-ministrantský tábor
- Slavnost Nanebevzetí Panny Marie
- Pěší pouť na Butkov
- Mše sv. na zahájení školního a katechetického roku

Bude:

- 7. 9. „Dožínky“ při mši sv. v 10. 30 hod.
- 8. 9. svátek Narození Panny Marie
- 12. 9. památka Jména Panny Marie
- 13. 9. Fatimská pobožnost – mše sv. v 15.00 hod.
- 15. 9. památka Panny Marie Bolestné
- 20. 9. Děkanátní pouť za obnovu rodin a nová kněžská a řeholní povolání - Velehrad
- 21. 9. – 27.9. pouť do Říma
- 26. 9. adorační den farnosti
- 28. 9. Slavnost sv. Václava – mše sv. v 7.30 a 10. 00 hod.

MISIE (14.6.-22.6. 2025)

Cílem misí byla nová radost ze života s Bohem. Taky jsme se radovali, že máme v naší farnosti vysvěceného jáhna Tomáše. „Toto je den, který Pán učinil, radujme se a veselme se v něm.“ (Ž 118,24)

Milý Tomáši, děkujeme Ti za Tvou službu pro farnost, ať kráčíš v Boží

moudrosti. Kéž Pán žehná Tobě a celé Tvé rodině, která Tě podporuje. Ať vás všechny objímá Boží láska.

Na závěr misí byl požehnan misijní kříž u kostela.

Fm

Svěcení v Olomouci

POUŤ NA SV. HOSTÝN

KOSTEL SVATÉHO DUCHA

Nový kostel ve Starém Městě, který stojí za zhlédnutí.

Celkem nedaleko Brumova - Bylnice - ve Starém Městě u Uherského Hradiště - byl postaven pozoruhodný nový chrám, který se stále ještě dokončuje, i když bohoslužby se v něm konají již od října 2014.

Staré Město bylo v 9. století jako Veligrad centrem Velkomoravské říše. V době velkomoravské zde existovaly nejméně 4 kostely, žádný z nich se však nedochoval. Na základech jednoho z nich byl ve 13. století postaven kostel sv. Michaela archanděla, který stojí dodnes. Tento však svojí velikostí přestával Starému Městu dostačovat, a proto již před více než 100 lety obyvatelé Starého Města rozhodli o stavbě koste-

la nového. Světové války a komunistický režim jim v tom zabránily, a tak se touhy občanů naplnily až v současnosti. Budování kostela Svatého Ducha bylo započato v r. 2002 a 5. 10. 2014 byl chrám požehnán a předán k bohoslužebnému užívání biskupem Pavlem Posádem.

Nový kostel je umístěn v ose velkomoravského kostela, jehož základy se nacházejí v blízkém památníku Velké Moravy. Je tím naznačeno, že obě stavby spolu souvisejí - propojení historie s přítomností. Půdorys kostela má tvar rotundy, což je opět velkomoravský prvek. Nosná část lodi je tvořena 12 sloupy - symbol pro 12 apoštolů.

Hlavní loď má venkovní opláštění ze skla. Sklo propouští hodně světla - to je symbolem Ducha svatého. Zároveň

DENNÍ STACIONÁŘ
BRUMOV- BYLNICE

- 2. 9. MŠE SVATÁ V DENNÍM STACIONÁŘI 9.30 hod.
- 9. 9. POUTNÍ ZÁJEZD NA SKALKU V 8.00 hod.
- 17. 9. PEČENÍ KOLÁČKŮ V 9.30 hod.
- 24. 9. POSEZENÍ S KYTAROU S MANŽELY VILÍMKOVÝMI v 9.30 hod.

světlo pronikající přes sklo symbolizuje otevřenost církve k okolnímu světu. Ze západní strany je vchod a čelní strana kostela se 2 věžemi, mírně skloněnými směrem k lodi, představující - sv. Cyrila a Metoděje. Střecha ve tvaru čtvrtkruhového oblouku připomínající baldachýn symbolizuje lehkost - vznášení a sestupování Ducha svatého. Při celkovém pohledu je zřejmé, že stavba v sobě nese byzantský i latinský sakrální prvek (byzantský prvek - kopule nesená sloupy, latinský prvek - hranolovité věže). Tím stavba vyjadřuje skutečnost, že tato místa jsou spojnicí Východu a Západu. Architektem kostela je Ivo Goropevšek ze Slovinska.

V prostorách pod kostelem je polyfunkční sál, kde se pořádají výstavy, přednášky, setkání společenství a pod. V horní části jedné z věží je otevřena vyhlídka. Mezi obě věže byl v r. 2024 nainstalován kříž, který je replikou velkomoravského křížku, jenž byl nalezen při archeologickém průzkumu místa kostela.

V presbytáři je umístěn oltář, svatostánek a ambon, které jsou dílem akademického sochaře Otmara Olivy

Obvodový prosklený plášť kostela bude pokryt vitrážemi akademického malíře Jana Jemelky, z nichž část již je vyhotovena.

Ing. M. Figarová s použitím brožurky „Kostel Svatého Ducha“, chrám vděčnosti za dar víry (vydala farnost Staré Město v r. 2024)

K ZAMYŠLENÍ

SVATÝ VÁCLAV JAKO VĚČNÝ KNÍŽE

„Byl to panovník, který se snažil o víc než obvyklí vládci jeho doby, kdy ideálem byl muž pevně svírající meč. Z legend víme, že se soubojů nebál, navíc nepřehlédnutelným způsobem projevoval svůj vztah k Bohu a své činy měřil jeho příkázáními,“ říká o sv. Václavovi znalec legend o tomto světci a historik umění Jan Royt.

Proč je Václav považován za mučedníka?

Snažil se být knížetem pokoje a spory urovnávat mírovou cestou. To mohlo vypadat jako slabost a řadu lidí si tím také znepřátelil. Především svého bratra Boleslava, který ho nakonec nechal zavraždit. Ze svatováclavských legend známe i jeho činy jako vykupování otroků, zakládání a stavění kostelů či zbožný život. Dokonce se dočteme i o jeho záměru vstoupit do kláštera. Jasně je, že chtěl následovat Krista v jeho spravedlivých činech a v jeho příkázáních. A za to zaplatil životem.

Za svatého jej lidé začali považovat velmi rychle.

S pověstí svatosti už zřejmě žil. Jeho následovníci, včetně Boleslava, jej totiž skutečně velmi záhy začali za svatého považovat. Takovým znakem svatosti bylo třeba přenesení Václavova těla do Prahy. Je to však také doba, kdy začíná vznikat česká státnost. I v okolních zemích vidíme budování „posvátných monarchií“. Každá země musela mít svého přímluvce na nebesích, orodovníka. A přemyslovská dynastie potřebovala svého světce.

Do jaké míry odrážejí legendy skutečný život sv. Václava?

Sice se říká, že legenda „dělá světce“, ale téměř vždy má zároveň reálný a pevný základ. Kdyby Václav nebyl panovníkem zbožným a svatým, tak by se to v legendě určitě neobjevilo. Ve svatováclavských legendách čteme o událostech velmi pravděpodobných. Kupříkladu boj s Radslavem Zličským se zřejmě skutečně odehrál. Ovšem jiná věc je, zda se Václavovi skutečně nad hlavou ukázali andělé. Vedle historického jádra se v těchto legendách objevuje také řada motivů, které se opakují i u jiných světců.

Velmi rozšířená je pověst o Václavově panictví. Bylo obvyklé, aby vládce té doby žil bez ženy?

Myslím si, že ne, ale známe i takové. Je to třeba vidět v historických souvislostech. Panovník není poustevník - a tehdy bylo velmi silným motivem zachování rodu. I církev chtěla, aby panovníci byli sezdáni a jejich rod pokračoval, protože právě oni byli ochránci církve. Navíc z historie víme, jaké spory a boje o trůn způsobil bezdětný vládce.

Co znamená Václavův titul „dědic české země“?

Jak jsem říkal, budování českého státu stojí na duchovních základech. A právě on je patronem moci, věčný kníže, vládce, který zajišťuje mír této zemi svou přímluvou u Hospodina. To je také vidět na raných vyobrazeních, kde není zpodobňován jako rytíř nebo bojovník, nýbrž jako mučedník.

Jiří Macháně, Katolický týdeník 2006

NEMÁM RÁD KULT MLÁDÍ, MÁM RÁD BABI A DĚDU

Vlastně ani nevím, jak a kdy se to stalo, ale přišel a je tu s námi: kult mládeže. Když jste mladí a krásní, svět vám leží u nohou. Je to hodnota. Modla. Když jste staří, nikoho nezajímáte. Jste na obtíž. Stará vrásčitá babka přece nikoho nezajímá. Co s ní?

Ten, kdo celou tuhle blbost vyrábí, jsou hlavně média. Novináři jsou posedlí krásou a mládím, tlačí to do nás od rána do večera. Hlava už mi to nebere, jak jsou pitomí. Napnutá kůže, krásné vlasy, dokonalá postava. Bydlí se v nádherných domech, odpočívá v kouzelných zahradách. V létě k moři, v zimě na hory. Oblečení podle poslední módy. Cpou nám to horem dolem. Poučují nás, jak musíme jíst (dietně), dělat věci (efektivně) a myslet (pozitivně). Až do smrti mládeže.

Nechci to. Nelíbí se mi to. Kašlu na to!

Nedávno jsem viděl dokumentární film Svobodný prales. Mluvil v něm nějaká stará paní z Valašska, nikdy jsem o ní neslyšel. Seděla u sebe doma na verandě, pečlivě učesané vlasy, před sebou hrnek s čajem a vyprávěla o tom, jak je pro ni důležité spojení s Bohem. A přírodou. A že prostě potřebuje, aby její život dával smysl. Byla přirozená, byla svá, jako když v potoce teče voda. Úplně mě uchvátila. Vrátil jsem si to a poslechnul ještě jednou.

Šel jsem se pak večer projít a přemýšlel jsem o ní. Kolik může mít roků? Pětasedmdesát? Možná víc. Jak se jí vlastně celý život dařilo? Co pro ni bylo těžké? Dostala se z toho? A jak? Věřím, že ve stáří může přijít moudrost, protože

desítky let pozorujete svět kolem sebe, přemýšlíte o něm. Zažijete mraky věcí, tím pádem máte ohromné zkušenosti. Už nespěcháte. O všechno se můžete podělit. I když jsou novináři netrpěliví, diváci netrpěliví, čtenáři netrpěliví. I tak. Ta stařenka měla okna do zahrady a za ní milovaný les. Měla svůj rytmus a o víc se nepotřebovala starat.

Myslím, že se potřebujeme vrátit. A znova si uvědomit, že stáří je hodnota. Že když žijete dobrý život, tak stáří je, jako byste svázeli úrodu do stodoly.

Marek Herman, Máma není služka, máma je dáma

DÁVEJ SI POZOR NA SVÁ SLOVA

Mají velkou moc žehnat, ale mohou i zranit. Když lehkomyšlně něco proneseš nebo jsi negativní, škodíš sobě i druhým. Schopnost mluvit je úžasnou výsadou, kterou jsem udělil jen těm, které jsem stvořil k obrazu Svému. Potřebuješ pomoc, aby ses naučil s tímto mocným nástrojem citlivě zacházet.

Svět tleská vtipným a pohotovým řečníkům, ale Mé pokyny pro komunikaci jsou odlišné: *každý člověk ať je rychlý k naslouchání, ale pomalý k mluvení, pomalý k hněvu*. Pros mého Ducha, aby ti pomohl, kdykoli promluvíš. Učil jsem tě, jak se modlit, než zvedneš telefon: „Pomáhej mi, Duchu svatý,“ a mohl jsi zakusit, že to přináší mnoho dobrého. Jednoduše začni tento zvyk používat při komunikaci s lidmi okolo sebe. Pokud mlčí, modli se, než na ně promluvíš. Jestliže mluví, modli se, než jim odpovíš. Takové modlitby trvají jen zlomek vteřiny, ale udrží tě ve spojení se Mnou. Tímto způsobem podřídiš svou řeč vládě Mého Ducha. Když se naučíš mluvit pozitivněji, místo, abys viděl vše hned černě, překvapí tě, jak velkou máš sám Radost.

Sarah Youngová, Ježíš tě volá

TAJEMSTVÍ ŠTASTNÉHO A SMYSLUPLNÉHO ŽIVOTA

Třiasedmdesátiletý Paul mi vyprávěl, jak vnímal své první návštěvy hospicu, kam chodil za lidmi na smrtelné posteli. „Když jsem jednou přišel do služby, řekli mi, že budu sedět u člověka, kterému rakovina znetvořila jeho obličej. Nabádali mě, abych se připravil na hrozný pohled. Když jsem pak vstoupil do místnosti a podíval jsem se na zcela zdeformovaný obličej plný boláků, pocítil jsem nejprve odpor.“

Dívat se očima lásky.

Paul vzpomínal, že ačkoli pocítoval odpor, měl moc rozhodnout se, že bude tohoto člověka milovat. „V tom okamžiku jsem se rozhodl, že se na něj budu

dívat očima lásky. A obličej tohoto muže se změnil – najednou jsem viděl, jaká byla v tomto člověku krása. Cítil jsem, že i jeho duch se rozjasnil, protože si podvědomě uvědomil, že jsem se rozhodl ho milovat.“

Paulovi došlo to, co mi řeklo mnoho lidí, s nimiž jsem vedl rozhovory: Rozhodneme-li se milovat, sami se proměníme. Láska, o níž hovořím, není pouhá emoce. Je to rozhodnutí stát se milujícím člověkem. Není v naší moci „pocítit“ lásku, kdykoli se nám zachce. V naší moci ale je kdykoli se rozhodnout, že se staneme láskou.

Ano, ta nejdůležitější věc, kterou jsem se naučil při hledání tajemství šťastného a smysluplného života, byla, že nezáleží pouze na tom, zda lásku přijímáme. Tajemstvím šťastného a smysluplného života je stát se milujícími lidmi.

John Izzo: Pět tajemství, která musíte objevit dříve, než zemřete

SVĚDECTVÍ

RŮŽENEC NA VÁCLAVÁKU

Psala jsem asi osm let do týdeníku *Naše rodina*. Jeden z příběhů, o kterém jsem psala, byl neuvěřitelný zážitek paní Anny z Dubňan, který se týkal růžence.

Začátkem sedmdesátých let odjela paní Anna služebně do Prahy. Večer si zašla s pražskými přáteli do divadla a požádala kolegy, aby na ni večer ve třicet hodin počkali na Václavském náměstí, aby nemusela jít pak sama do hotelu, kde byli všichni ubytováni. „Přišla jsem na Václavák asi v půl jedenácté a hrozně mi tam zavoněly klobásy, tak jsem si jednu koupila, ale než jsem se dala do jídla, někdo se mě zezadu dotkl. Otočila jsem se, byla to mladá žena a vykřikla na mě: ‚Umíte se modlit růženec?‘ Rozhlédla jsem se kolem, myslela jsem si, že je to nějaká provokace, tehdy vládli komunisté, tak jsem jí řekla: ‚Co je vám po tom?‘ Ale mladá žena znovu dotírala. ‚Odpovězte, umíte nebo neumíte?‘ ‚No, umím...‘“ odpověděla váhavě paní Anna. „Naučíte mě to?“ prosila ji ta neznámá. „Záleží na tom, kdy a kde,“ řekla Anna. „Tady a hned,“ stála si za svým mladá žena. „Neblázněte, přece nebudu o půlnoci učit někoho na Václaváku růženec,“ kroutil hlavou Anna. „Paní, vy jste asi padesátý člověk, kterého se na to ptám, buď se mi lidi vysmějí, nebo se každý na mě podívá jak na blázná, ale já se

nutně potřebuji růženec naučit,“ prosila a pokračovala: „Já vám to vysvětlím. Můj tatínek byl vysoký politický funkcionář. Měl v práci nějaké problémy a nakonec to vyvrcholilo tím, že si vzal život. Od té doby ho ve spánku pořád vidím, je smutný a nemluví. Byla jsem za psychiatrem, a kdybych se ho prý mohla zeptat, proč je tak smutný. Dnes, když jsem se ráno probouzela, jsem se ho zeptala: ‚Tatínku, proč jsi tak smutný?‘ A on mi řekl: ‚Nebudu smutný, když se za mě budeš modlit růženec.‘ Odpověděla jsem, že to neumím, a on odpověděl tak se to nauč. Vy jste jediný člověk, který mi řekl, že růženec zná. Prosím, naučte mě ho!“ naléhala mladá žena. „No dobře, a co se umíte modlit, znáte nějakou modlitbu?“ ptala se Anna. „Ne, já se neumím vůbec modlit. Mám tu notes a tužku a budu si to psát,“ řekla neznámá. Tak tam stály u stolku s klobásou, blízko sochy svatého Václava, a paní Anna diktovala slova modlitby Věřím v Boha, Otče náš a Zdrávas Maria. Nakonec ženě darovala svůj růženec, který nosila vždy u sebe. „Já vám ho zaplatím,“ řekla vděčná žena. „Ne, za růženec se neplatí,“ řekla Anna. „Dám vám adresu do zaměstnání, pracuji na Barrandově, můžete se tam stavít?“ „Víte, já do Prahy tak často nejezdím, ale aby vás to netrápilo, domluvíme se tak, že kdybychom se ještě někdy potkaly a vy budete mít u sebe růženec, tak mi ho vrátíte,“ usmála se Anna. Mezitím už přišli kolegové paní Anny, kteří část rozhovoru zpovzdálí sledovali, a pak si z ní cestou utahovali, že se nechala napálit od bláznivé ženské... Časem paní Anna na tuto příhodu zapomněla.

Další pokračování se odehrálo o dvacet let později. Paní Anna jela do Svaté země a hned na letišti v Ruzyni si všimla dvou žen-jedna byla středního věku, druhá velmi stará, o hůlce. Obě letěly společně s paní Annou se stejnou výpravou. Divila se, že si ta starší paní troufá na tak dalekou cestu, a taky se jí zdálo, že tu mladší už někde viděla, ale nebyla si příliš jistá. Přiletěli do Tel Avivu a na tržišti si Anna všimla, že i ta mladší žena ji pozoruje. V Betlémě si šli lidé z jejich výpravy nakoupit do stánků suvenýry. „Když jsem vcházela do obchůdku s devocionáliemi, ony dvě ženy zrovna vycházely a ta mladší mě oslovila: ‚Paní, nejste vy ta, co mě učila modlit se růženec na Václaváku?‘ Já na to, že ano. Mladší žena pokračovala: ‚Tentokrát jste mi řekla, že až se někdy potkáme, že vám růženec vrátím. A já svoji dluhy vracím,‘“ a podala paní Anně

růženec z olivového dřeva, který pro ni koupila v Betlémě. Mluvila také o tom, že pracuje jako režisérka ve filmových ateliérech v Mnichově a že po tragické události v rodině se i s maminkou nechaly pokřtít.

Na závěr jedna perlička v souvislosti s růžencem. V kostele jsem si jednou všimla, že paní v lavici za mnou jedno písmenko do opakující se modlitby Zdrávas Maria přidává. Místo pros za nás hříšné, odpovídala vždy: pros za nás a hříšné. Možná jí už rašila sva-tozář...

Jana Ilčíková, Nes světlo, Jano!

SVATÍ

SV. QUIDO (12.9.)

Pocházel z chudé rodiny na belgickém území. Pro svou velkou zbožnost se stal kostelníkem a vynikal skutky milosrdné lásky k chudým. Vykonal pouť do Říma a do Svaté země. Zemřel jako anderlechtický kostelník.

POVOLÁN KE SLUŽBĚ V CHRÁMU.

Narodil se kolem roku 950 v Brabantu, na území dnešní Belgie, do chudé rolnické rodiny, v níž se žilo Písmo svaté. Bývá připomínáno, že otec při jeho výchově častěji používal citace z odkazu Tóbita synovi Tóbijášovi ze 4. kapitoly a vychovával ho k milosrdné lásce a k radostné službě Bohu za všech okolností. Důraz také kladl na završující poslední verš: „*Neboj se synu, že jsme zchudli. Máš mnoho dobrého, jestliže se bojíš Boha, utíkáš od všeho hříchu a činíš dobře před Hospodinem, svým Bohem.*“ (Tób 4,21)

Ta naučení si Kvido vzal k srdci a rozdával je i dál, lidem kolem sebe, když viděl, že nejednají jak by měli. Naučení „*neboj se prokazovat milosrdenství*

z mála“ a „ze svého chleba dávej hladovému“ (Tób 4,8 a 16) - bral velmi důsledně a nejednou celý den trávil o hladu, aby nasýtil některého dalšího chudého.

Rád navštěvoval chrám k pokorné adoraci před Pánem. Ve 14 letech při delším setrvání v chrámu v Laekenu (pozdějším předměstí Bruselu) ho před oltářem Panny Marie pozoroval místní farář a nabídl mu pak službu kostelníka.

Kvido měl překvapivé duchovní znalosti, zbožnost a velkou lásku k nové službě. S horlivou pečlivostí a úctou vykonával všechnu služebnou činnost pro větší čest Boží. Obzvlášť rád ministroval a zdobil oltář Panny Marie. Kostel pro něj nebyl pracovním místem, ale místem bohoslužby a sdílení se s Bohem. Stávalo se, že na stupních oltáře strávil část noci spánkem, přemožen únavou.

Ze mzdy za kostelnickou službu si pro životní potřeby nechával jen velmi malou část a podstatně větší díl využil na dary pro chudé. Pokušitel využil jeho ctnosti, aby ho svedl z cesty. Použil k tomu jednoho kupce, který pozoroval Kvidovu skromnost. Viděl v něm výhodnou pracovní sílu a odlákal ho ze služby chrámu, aby sloužil jemu. Sliboval velké zisky z výnosných obchodů, které mu budou umožňovat daleko větší štědrost k chudým. Kvída jeho slova upoutala a pro mylnou představu o správném jednání odešel na jeho loď. Při plavbě na řece Senna poblíž Bruselu uvázli na mělčině a do proudu ji po velké námaze dostali poškozenou. Všimli si toho, až se se zbožní začala potápět. Kvido se při záchranných pracích zranil a s nateklým ramenem, bez sebemenšího zisku, se vrátil kající tam, kde ho Bůh chtěl mít. Odprosil faráře a se zvýšenou horlivostí se snažil nahradit, co zanedbal.

Po čase v něm vzrostla touha konat pouť do Říma a do Jeruzaléma. Od pana faráře dostal na cestu požehnání a rozloučil se s farníky. Po velkém putování uctil všechna svatá místa, po jejichž návštěvě toužil a vracel se zpět přes Řím. Zde se setkal s o. děkanem Vondolfem z Anderlechtu, který ho se svým doprovodem přemluvil, aby s nimi ještě jednou putoval do Svaté země jako jejich průvodce. Kvido vyhověl a plavil se k pobřeží Svaté země podruhé. Při zpátečním putování zastihlo vážné onemocnění se zimnicí nejprve o. děkana a po něm i jeho druhy. Všichni kromě Kvída na cestě zemřeli a ten se po sedmi letech vrátil domů. Do Anderlechtu poblíž Bruselu přišel se smutným ozná-

mením a děkanovým prstenem, který odevzdal místním kanovníkům. V Anderlechtu byl pak opět povolán ke kostelnické službě, kterou věrně vykonával až do smrti. Jeho hrob byl navštěvován s úctou i s prosbami, protože zemřel v pověsti svatosti a zázračná uzdravení v těchto místech vedla k vybudování mariánské kaple. Asi po sto letech byly Kvidovy ostatky do ní přeneseny.

Patron: kostelníků, poutníků, zvoníků, zemědělců, vzýván při infekčních onemocněních hospodářských zvířat

Převzato z internetu

Z HISTORIE

KAM JSTE SE PODĚLY...

(na pokračování)

Moje vzpomínky na dětství a mládí

Dne 22.7.1939 přišla další katastrofa a to krupobití a větrná smršť, která trvala jenom asi 12 minut, ale byla zničena na poli veškerá úroda, jen málo ozimního obilí bylo svezeno. Krytina na střeších rozbita, okna všechna vybita, silné stromy z kořene vyvráceny a stromy vesměs zničeny, polámané a jen velmi málo stromů po této smršti zůstalo. V poli naložené fůry obilí byly vyvráceny i do kopce. Některé rodiny bydlící v obci, se přihlásily k národnosti německé. V té době si někteří občané, Češi, založili Spolek Spolupráce s Němci. Bylo jich celkem asi 24 a většinu z nich jsem znal a dokonce jsem byl jedním z nich volán, abych taky vstoupil do této organizace, že by s tím stoupla moje existence, protože v tehdejší době bylo nařízeno úřadování německy, což jsem z neznalosti němčiny nedovedl a měl jsem být propuštěn. Briskně jsem odmítl vstup do spolupráce s tím, že Čechem jsem byl, jsem a Čechem zůstanu za každých okolností a že krumpáč mě z ruky žádný nevezme. Gestapák Adler a jeho štáb velmi řádili a byl jsem svědkem, jak velice bil Egrst mladou slovenskou dívku na silnici, kopal do ní, i do tváře, že byla celá v krvi. Chodíval jsem domů vedle domku na Gestapu, kde byl hářešt (vězení) a slyševal jsem často velmi žalostný nárek trýzněných, volajících o pomoc se slovy: „Pro Boha vás prosím, lidé, pomozte!“ ale žádný se neodvážil se přiblížit. Stěny hářeštu byly potřískány krví. Pro zaměstnance lidosprávy, dráhy, učitele, četníky byla zavedena povinná docházka do kurzu němčiny a pak jsme byli voláni ke zkouškám. V tuto dobu byli veške-

ré obálky označeny velkým písmenem „V“, což značilo, že Říše vítězí na všech frontách za Evropu. V této době začala akce na vyhlazení cikánů a od nás byly do sběrního tábora vzaty, rodina Jana Matyse, manželka Marta a 7 dětí, vesměs nevidomých (slepých), rodina Fridolína Matyse, manželka a jedno dítě, Alois Didi, Franta Didi a manželka. Za velkého nářku opouštěli své dřevěné boudy a údajně zahynuli v Osvětimě v plynových komorách. Jediná Francka, manželka Fridolína, se vrátila. Po cikánech přišli na řadu židé, u nás Adela Grossová-Hassová hostinská a obchodnice a její syn Oskar s manželkou. Byli odsunuti do Uh. Brodu, kde byli koncentrováni a měli každý na sobě tabulku Jude (Žid). Bylo zakázáno se s nimi stykat. Grossovi bydleli u Čížků, kde jsem se jednou v nestřeženém okamžiku stavěl a oni se mě s velkým nářkem pověsili kolem krku. Je poznamenati, že Grossová i když byla židovka, byla u lidí velmi oblíbenou. My zaměstnanci ve veřejných službách jsme museli prokazovat arijský původ a to až do třetího kolena a taktéž u ženatých i se strany manželky. Co čekalo na nás Čechy, jest si domyslit i obzvlášť v době Heindrichiády, po zastřelení Heindricha, protektora říšského se proslýchalo, že každý 10. Čech-muž bude zastřelen. Každý si myslel, zdali on bude ten desátý.

Alois Lysák-Kovářů

VDĚČNOST PLODÍ RADOST

Na světě žijeme jen krátkou dobu. Nezmeškej čas, který je ti vyměřen. Buď vděčný za to, co máš. Přehnaná přání a nereálné sny kazí člověku radost a spokojenost z přítomných okamžiků a malých věcí, které tě mohou potěšit.

(H. Berner)

Z LITURGIE

14. 9. 2025 Svátek povýšení svatého kříže

„Syn člověka musí být vyvýšen.“

1. čtení: Nm 21,4b-9

2. čtení: Flp 2,6-11

Evangelium: Jan 3,13-17

Ježíš řekl Nikodémovi: „Nikdo nevstoupí do nebe, kromě toho, který sestoupil z nebe, totiž Syn člověka. Jako Mojžíš vyvýšil na poušti hada, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo věří, měl skrze něho život věčný. Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen.“

Ozvěna slova:

Tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný.

Proto padám na zem, k patě tvého kříže, kde stéká vykupitelská krev, kde zní tvá všemohoucí prosba: „Otče, odpusť jim, protože nevědí co činí.“ Povýšením na kříži se projevuje spasitelná láska. Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen.

Pane Ježíši, máme od tebe život a ty od nás smrt.

Obdaroval jsi nás zdravím a časnými dobry a my jsme ve své dravosti z tebe stáhli poslední šat.

Zbavil jsi nás hříchu a vyhlásil za nevinné, a my jsme tě zařadili mezi lotry.

Slíbil jsi nám celé své dědictví a pozval nás do svého království, a my jsme tě vyhnali ze země - mezi nebe a zem jsme tě zavěsili...

Pohrdali jsme tebou za to, že jsi nás miloval. Stal ses bláznem z lásky k nám, a my jsme se ti smáli...

Pane, odpusť nám všechno a smiluj se nad námi.

MŠE SV. V SIDONII

- 6. 9. Za děti a mládež ze Sidonie
- 13. 9. Za Zdenku Fricovou, rodinu Mišákovu, Blanařovu a Stráníkovu
- 20. 9. Za rodiče Kolínkovy a Bielikovy
- 27. 9. Za rodiče Papierníkovy a Chlebanovy

BLAHOPŘÁNÍ

Milí oslavenci, přejeme vám radost z maličkostí a umění žít každý okamžik.

„Umění žít se projevuje ve schopnosti udělat z každého okamžiku, příhodného i nepříhodného to nejlepší, neboť naříkání, stěžování si a rozmrzelost ubírají sílu.“ (G. Ch. Lichtenberg)

Fm

INSPIRACE KE ZHLÉDNUTÍ

FILM: DVĚ KORUNY

Dokumentární drama zachycující život Maxmiliána Kolbeho.

Film přináší celou řadu fascinujících informací, které mnohdy ani ctitelé tohoto svatého nevěděli. Například to, že Kolbe měl hluboký zájem o vědu a techniku – dodnes se například dochovaly jeho nákresy vesmírných lodí, návrhy iontových pohonů či úvahy o vesmírné medicíně. I to ukazuje jeho schopnost spojit víru a rozum, spiritualitu s technikou.

Kolbe svou mariánskou úctu nikdy neskrýval. Právě ona byla směrem a motivací jeho duchovního života. Založil hnutí **Rytíř Neposkvrněné**, vydával stejnojmenný časopis (kolem roku 1938–1939 dosahoval v Polsku nákladu až milion výtisků měsíčně) a šířil medailonky Panny Marie – tzv. Zázračné medaile.

Když Němci obsadili Polsko, Kolbe zůstal. Pomáhal potřebným, skrýval pronásledované. A svým životem pravdě nemohl být sobeckým světem zapomenut. V roce 1941 byl deportován do Osvětimi a přiděleno číslo 16670. Tam se stal světlem v temnotě – utěšoval spoluvězně, modlil se s nimi, dělil se o jídlo.

Když jeden z vězňů utekl a Němci se rozhodli za trest zabít deset jiných, Maxmilián Kolbe vystoupil z řady. Nabídl svůj život za otce několika dětí – Františka Gajowniczka. Bylo mu vyhověno. Zbytek dní strávil v kobce odsouzen k vyhladovění. Tuto kobku přetvořil v „kapli“ odkud se ozývaly modlitby a zpěvy náboženských písní. Zemřel jako kněz, který do poslední chvíle žil pro druhé.

Možno shlédnout na: filmana.cz, youtube, ...

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY

Úmysl papeže:

Za náš vztah s celým stvořením.

Modleme se, abychom po vzoru svatého Františka zakoušeli vzájemnou provázanost s celým stvořením, jež je milované Bohem a hodné lásky a respektu.

Národní úmysl:

Za nový školní rok.

Modleme se, aby všichni, pro které nový školní rok znamená velkou změnu, pocítili Boží vedení a oporu svých blízkých.

NĚCO PRO ZASMÁNÍ

- Jde jedna řádně obézní paní po Karlově náměstí, potká ji bezdomovec a žebrá: „Prosím dejte mi padesát korun, už šest dní jsem nejedl.“

Paní se na něho dlouze zadívá: „Chtěla bych mít vaši vůli.“

- Žena nikdy nechrápe!! Když už, tak vrní jako malé koťátko....které má ovšem v ruce motorovou pilu...

- Někdy mám výčitky, že na své děti křičím. Pak si vzpomenu, že některá zvířata svá mláďata žerou. A JSEM V KLIDU.

- Manželka mi vyčítá, že mám dvě chyby. Nikdy ji prý neposлуouchám a pak zmínila ještě něco...

ÚMYSLY MŠÍ SV. NA MĚSÍC ZÁŘÍ 2025

1.	PO	7.30	Za + rodiče Sukupovy, Císařovy a Boží požehnání pro živou rodinu
2.	ÚT	18.00	Za + rodiče Žižkovy, Kantnerovy, jejich + děti, vnuka Karla, Boží pomoc a ochranu Panny Marie pro živou rodinu
3.	ST	18.00	Za + Dagmaru Kroupovou, + manžela, rodiče, sourozence a duše v očistci
4.	ČT	18.00	Za + Aloise Strnku, + rodiče Fojtíkovy a Boží pomoc pro živou rodinu
5.	PÁ	7.30 18.00	Za živé a + členy živého růžence Za + Ludmilu a Bohumila Vilímkovy, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu
6.	SO	7.30	Na poděkování Pánu Bohu za dožití 70 let Václava, dar zdraví a Boží požehnání do dalších let, za + rodiče, sourozence a živou rodinu
7.	NE	7.30 9.00 10.30	Za + manžela Romana Macků, jeho + bratra Emila, jejich + rodiče, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro živou rodinu Za + rodiče Řehákovy a Boží požehnání pro živou rodinu Za farníky - dožínky
8.	PO	7.30	Za + Marii a Bohuslava Sukané a + syna Bohuslava
9.	ÚT	18.00	Za + manžela, + dceru, bratra, zetě, švagra, rodiče Loucké, Šeré, rodinu Hořákovu, Opatovu, s prosbou o dar zdraví a Boží pomoc pro živou rodinu
10.	ST	18.00	Za + rodiče Bařinkovy, + syna Emila, zetě Josefa Kolínka a Boží ochranu pro živou rodinu
11.	ČT	18.00	Za + manžela Jana Častulíka, + rodiče z obou stran, duše v očistci, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro živou rodinu
12.	PÁ	18.00	Za živé a + Marie z farnosti
13.	SO	15.00	Za + rodinu Poláchovu a Valentovu, duše v očistci, Boží pomoc a ochranu Panny Marie pro živou rodinu
14.	NE	7.30 9.00 10.30	Za + Jaroslava Rokytu, jeho + prarodiče, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu Za + manžela, + rodinu Macků, Obadalovu a Boží požehnání pro živou rodinu Za farníky
15.	PO	7.30	Za + Marii a Josefa Šantovy, jejich + rodiče a Boží pomoc pro živou rodinu
16.	ÚT	18.00	Za živé a + Ludmily z farnosti
17.	ST	18.00	Za + syna Marka, jeho + otce, + z rodiny Pagáčovy, Divošovy, Krajčiový a Boží požehnání pro živou rodinu
18.	ČT	18.00	Za + rodiče Florešovy, + syny Antonína, Josefa, snachu Marii, zetě Ladislava a Boží požehnání pro živou rodinu
19.	PÁ	18.00	Za + Aloisii a Ladislava Beňovy, duše v očistci a Boží pomoc pro živou rodinu
20.	SO	7.30	Za + Josefa Lysáka, jeho + rodiče a Boží ochranu pro živou rodinu
21.	NE	7.30 9.00 10.30	Za + rodiče Jana a Boženu Svobodovy, + prarodiče, sourozence, Josefa Pastierčina, s prosbou o dar zdraví a Boží pomoc pro živou rodinu Za + Ludmilu Vaculíkovou, + manžela, rodiče, zetě, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro živou rodinu Za farníky
22.	PO	7.30	Za + syna Vojtěcha Marka, + rodiče Vaňkovy, Markovy, + sourozence, duše v očistci a Boží pomoc a ochranu Panny Marie pro živou rodinu
23.	ÚT	18.00	Za + Josefa Lukaščíka, + rodiče z obou stran, Františka a Danuši Macků a Boží požehnání pro živou rodinu
24.	ST	18.00	Za + Karla Janáče, + sourozence, + rodiče z obou stran a Boží požehnání pro živou rodinu
25.	ČT	18.00	Za + Jarolíma a Františku Solařovy, Boží požehnání pro rodinu Solařovu, Fojtíkovu a Liškovu
26.	PÁ	18.00	Za + Václava a Annu Novákovy, + zetě s prosbou o dar zdraví a Boží pomoc pro živou rodinu
27.	SO	7.30	Na poděkování za přijaté milosti a dary pro rodinu Liškovu, Manišovu, Šebákovu, Esteřákovu, Skálovu a duše v očistci
28.	NE	7.30 10.00	Za farníky a dobrodince Za živé a + Václavy z farnosti
29.	PO	7.30	
30.	ÚT	18.00	Za + rodiče Vránovy, Brhlovy, Bůbelovy, jejich + rodiče, sourozence z obou stran a Boží požehnání pro živou rodinu

● Farní měsíčník vydává římskokatolická farnost v Brumově-Bylnici, PSČ 763 31, tel.: 577 330 326. ● Neprodejné.
● Náklad 700 výtisků. ● Uzávěrka do 10. každého měsíce. ● Za redakci Petra Rajová, e-mail: rajova.p@centrum.cz
● Grafická příprava: PHM studio